

מידי יום, עם סיום תפילת השחר, אנו אומרים: "אין כאלוקינו אין כאדונינו אין כמלכנו אין כמושיענו." ומיד אחר כך: "מי כאלוקינו מי כאדונינו מי כמלכנו מי כמושיענו". ברור כי שאלה זו נשאלת כשאלה רטורית וכקריאת תגר מתריסה, לאמור - הרם את הכפפה ומצא מי כאלוקינו! הן ברור כי היא לא תצלח, הן ברור כי אין כאלוקינו... ואולם עדיין לא נחה דעתנו שכן מה מקום יש לקריאה זו - ולו גם כקריאת תגר רטורית - אחר הקביעה כי אין כאלוקינו?

כמדומה שרוצים ללמדנו כי רק אחרי שברור למעלה מכל ספק אפשרי כי "אין כאלוקינו אין כאדונינו אין כמלכנו אין כמושיענו!" רק אז נכון לשאול במלוא הכנות את השאלות הנוקבות ביותר ולהיענות לכל האתגרים שהכפירה מציבה.

גם אנו לא נפתח את דיוננו, דיון העתיד להיות נוקב ביותר, בטרם נכריז כי לפני הכל ואחרי הכל ברור לנו כי "אין כאלוקינו אין כאדונינו" וכי י'ג עיקרי האמונה מוצקים הם ללא עוררין. אחר הכרזה זו הופך כל דיון, ולו גם יעסוק בשאלות הנוקבות ביותר, לדיון לגיטימי.

אם יש מי שמפקפק ומעונין למצות את הדיון באורח שכלי, מוזמן הוא לצאת עמנו למסע. ואם יש מאן דהו שבאופן אישי ברור לו הכל באמונה שבלב ובכל זאת מעונין הוא לראות כיצד יפול דבר, מוזמן גם הוא להשתתף כצופה מן הצד.

מסע אל עמקי ההווה